

Hoàng Thị Quỳnh Hoa

Tôi may mắn không phải trải qua những khổ ải trần ai của cuộc vượt biên, vượt biển nhưng tôi cũng đã từng đau buồn, thất vọng, hụt hẫng khi nghe tin tức dồn dập vào mấy ngày cuối, quân đội VNCH được lệnh bỏ trại, dân ở Huế chạy ùa về Thuận An, đập lên nhau để lên tàu vô Đà Nẵng. Rồi ở Đà Nẵng cũng lại thấy cảnh chen chúc xô đẩy nhau để được lên tàu vào Nha Trang. Mọi người tìm cách chạy xuôi về nam với hy vọng Sài Gòn sẽ không mất.

Rồi 30 tháng Tư, rời xe tăng cọng quân ụi vào cổng Dinh Độc Lập. Tôi ở bên này, lòng như lửa đốt. Tối ngày 30 tháng Tư, tôi mang hết thư từ của người nhà, trải ra trên giường ngồi nhìn và khóc, nghĩ rằng từ đây mình sẽ không còn nhận được thư của gia đình nữa.

Bói Toán Tử Vi

Khi nghe nói tôi sinh sống ở Washington DC từ 1968, người ta thường hỏi có phải đi Mỹ tu nghiệp rồi ở lại luôn. Mà sao nhiều người nghĩ như thế lắm và mỗi lần bị hỏi là tôi bức bối suốt cả ngày vì nghĩ mình bị buộc tội bỏ trốn. Người hỏi thì quên liền còn mình thì phí phạm bức dọc mất một ngày. Thật là dại! Tuy sống ở Mỹ từ năm 1968 nhưng tôi chỉ vào quốc tịch khi thấy không còn hy vọng trở về. Để biết lý do tại sao cuộc đời ty nạn của tôi bắt đầu từ tháng Giêng năm 1968, mời đọc qua bài Bói Toán Tử Vi sau đây.

Tin bói toán, tử vi có phải là dị đoan không? Nhiều người cho rằng bói toán tử vi ở thời đại này là phản khoa học, là tào lao. Nhưng số người đi xem bói, xem tướng cũng không phải ít, có thể nói nhiều là đằng khác, mà có thể còn nhiều hơn số người không tin bói toán, trong số đó có tôi! Ai mà chẳng có lúc tò mò muốn biết xem tương lai hậu vận của mình ra sao. Chỉ có cậu em tôi là không hề tò mò. Hắn cười mỗi khi thấy tôi đi coi bói. Hắn nói: “Chị đi coi làm chi, tốn tiền, mất thì giờ, không ích lợi gì. Nghe những chuyện tốt thì không dám tin, mà nghe những chuyện xấu thì lo sợ. Việc gì mà phải lo sợ trước những chuyện không biết có xảy ra không, có phải là dại không! – Que sera sera – Cứ để tự nhiên, chuyện gì tới sẽ tới có phải khỏe hơn không.” Tôi thấy em nói rất hợp lý, không cãi vào đâu được nhưng tôi vẫn tò mò nên vẫn theo bạn đi xem bói. Chắc chắn có nhiều chuyện thầy bói nói không trúng, nhưng tôi còn nhớ những chuyện đã xảy ra y như lời thầy báo trước.

Những ai thích xem bói bài Tây chắc còn nhớ cô Tuấn Lễ ở đường Nguyễn Huỳnh Đức, gần nhà tôi ở Phú Nhuận. Cô chuyên bói bài Tây. Không biết tên thật là gì, chỉ thấy mọi người gọi là cô Tuấn Lễ. Tôi biết cô khi bạn dẫn đến xem hai

đưa năm ấy (1958) đi thi có may mắn không. Sau đó tôi thường hay đến thăm cô như bạn cho đến khi tôi đi du học Hoa Kỳ năm 1963.

Tôi thi đậu vào Dược khoa như ý nguyện của ba tôi nhưng tôi không thích môn Hóa Học, mà vì còn quá trẻ và quá lý tưởng nên viễn ảnh ra trường mở tiệm bán thuốc thấy tầm thường, chán nản quá. Tôi nghĩ bụng nếu được làm việc trong lab, nghiên cứu tìm tòi thuốc men mới thì cũng đáng học, chứ buôn bán thì tôi không thích. Lại nghĩ thêm nếu cố gắng học y khoa thì cũng chỉ thêm hai năm nữa thôi mà ra trường có thể giúp được nhiều người. Nhưng khi thấy thầy người ngâm formol đen thùi thùi sợ lắm, chắc không mổ xẻ thầy người được, mà thấy máu cũng sợ! Tiến thoái lưỡng nan, trẻ người non dạ, không biết tính toán hơn thiệt chứ khôn như bây giờ thì ta cứ học xong Dược, cho thuê bằng, rồi đi làm gì hay học thêm gì mình thích thì có phải nhất cử lưỡng tiện không, vừa làm cho Ba hạnh phúc vừa có tiền. Thật tuổi trẻ quá ngu! Sau này tôi ân hận mãi đã bỏ học dù nhiều lần Ba khẳng định là Ba không hề buồn. Khi lên năm thứ nhất Dược khoa, đêm đêm ngồi học bài mà cứ âm ức khóc nhưng không muốn đổi ngành sợ Ba buồn. Anh tôi viết thư về Huế kể lể. Hôm sau, Ba bay vô Sài Gòn bảo tôi phải bỏ ngay. May mắn là người chú họ, sinh viên năm thứ hai trường Luật, xin cho tôi vào được dù trường đã khai giảng hơn hai tháng.

Vậy là tôi có bạn mới, ngày ngày hai đứa đi học cùng nhau. Cô bạn người Bắc kỳ xinh đẹp, điệu dàng, và rất làm dáng. Nhiều chàng ở trường Luật chú ý đến hai cô sinh viên năm thứ nhất này. Họ còn biết hai chúng tôi cùng họ Hoàng. Người anh của cô bạn, cũng học Luật, nói đùa rằng hai đứa là em gái, một cô nói tiếng Huế vì, anh ba hoa, “Nó sinh ở Huế khi Cụ đổi vào Huế làm quan.” Vậy mà cũng có người tin! Trước kỳ thi, cô bạn rủ đi xem bói. Vừa trải bài ra, cô Tuần Lễ phán ngay một câu: “Cô có bạn trai đây này nhưng cô không lấy ông này đâu.” mặc dù chúng tôi không hỏi gì về chuyện yêu đương. Nhìn mấy con bài một lúc, cô nói thêm: “Ông này thật có phước. Nếu lấy cô thì ông sẽ chết.” Tôi không nhớ đã nghĩ gì,

hình như lúc ấy cũng không chú ý lắm vì anh cũng mới làm quen thôi. Tôi chỉ muốn hỏi việc thi cử. Cô bảo tôi thi đậu còn cô bạn thì chỉ đậu một nửa. Sự thực mà nói thì bạn nghe tiếng cô Tuần Lễ bói bài hay nên rủ nhau đi coi chứ cũng không tin gì mấy. Nhưng quả nhiên, kỳ thi ấy, tôi đậu, còn bạn thì trượt vắn đáp! Tôi hơi lo lắng khi nghĩ đến những lời cô Tuần Lễ nói về anh bạn. Về sau, khi mối quan hệ thân thiết hơn, tôi kể anh nghe chuyện coi bói của hai chúng tôi thì anh cười nói rằng lấy hay không lấy thì cũng có ngày anh sẽ chết. Nhưng một lần nữa, Cô Tuần Lễ nói đúng. Hè 1959, khi anh nói với gia đình muốn làm đám cưới thì vì một sự hiểu lầm, mà cũng vì còn non nớt quá, tự ái cùng mình, tôi giận lẫy và đã viết bức thư Dear John nhờ cậu em đem đến nhà anh cùng với cặp kính mát anh mới tặng. Và thế là mối tình đầu gãy đổ. Và cũng vì tự ái, anh không tìm hiểu để giải hòa – 27 năm sau gặp lại, anh đã thú nhận như thế và ân hận mãi. Âu cũng là duyên nghiệp nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm đáng tiếc.

Chuyện thứ ba cô Tuần Lễ bói đúng là chuyện tôi du học. Hồi đó, thiếu giáo sư đại học nên lớp chúng tôi, khóa thứ nhất ban Anh Văn, từ năm thứ hai đã được khuyến khích đi du học lấy bằng cấp tiến sĩ. Tôi cũng đem đơn về thì anh bạn cầm đơn xé toạt. Khi chia tay vào cuối năm ấy thì tôi không nghĩ đến chuyện du học nữa. Vào Gia Long, thấy các đồng nghiệp dạy Anh Văn của trường ai cũng tốt nghiệp từ Anh, Mỹ, Tân Tây Lan hay Úc nên tôi thấy mình hơi thua thiệt. Đầu năm 1963, tình cờ một thông cáo của ĐHSP gửi về nhà cho biết có học bổng Fulbright dành cho giáo sư. Hạn nộp đơn chỉ còn mấy ngày. Tôi vội vàng nộp đơn không kịp suy nghĩ. Vậy là qua hai kỳ thi tuyển, viết và vắn đáp, tôi lo làm giấy tờ để kịp nhập học năm ấy. Mọi việc tưởng như êm xuôi nhưng cuối cùng Nha Học Chánh ra một sự vụ lệnh không cho 5 người chúng tôi – 4 người là giáo sư trung học, người thứ 5 mới thi đậu cử nhân Luật khoa - xuất ngoại nêu lý do thiếu giáo sư. Tôi đến thăm cô Tuần Lễ. Cô trải bài ra rồi bảo rằng thế nào tôi cũng được đi, chỉ trục trặc lúc đầu thôi. Thấy tôi có vẻ không tin, cô nói thêm nếu không đúng thì cứ đến đập trát của cô ra. Tôi buồn cười quá, giảng giải cho cô hiểu rằng đã có sự vụ lệnh

không cho đi thì ai mà thay đổi được nhưng cô vẫn một mực khẳng khái tôi sẽ xuất ngoại. Và lạ lùng thay, một tháng sau, tôi lại được giấy của Nha Học Chánh quyết định cho 5 người chúng tôi đi du học. Tôi nhớ lời tiên đoán của cô Tuần Lễ mà ngẩn ngơ!

Cơ quan phụ trách học bổng Fulbright là USIS (United States Information Services). Ông giám đốc mới rất trẻ, rất nhiệt tình. Ông lên Nha Học Chánh cãi nhau mãi với ông giám đốc với lập luận rằng nếu thiếu giáo sư thì khi đơn từ trường chuyển lên nha, ông giám đốc phải chặn ngay, sao để đến lúc mọi sự đã an bài mới lấy quyết định như thế. Ông giám đốc đuối lý đành nhượng bộ nhưng vẫn không bằng lòng cho hết cả 5 người đi. Ông giám đốc trẻ của USIS thì nhất định tranh đấu cho cả 5 người và dọa cắt hết học bổng của Việt Nam từ nay nếu lời yêu cầu của ông không được chấp thuận. Cuối cùng thì ông giám đốc Nha Học Chánh thua. Sau hỏi ra mới biết ông giám đốc còn giận vì hơn một năm trước, tôi đã cãi nhau tay đôi với ông ở Nha với sự hiện diện của một ông chủ sự và bây giờ ông mới nhớ tên nên không muốn cho tôi đi! Nhưng tôi có số xuất ngoại mà cô Tuần Lễ đã thấy trong mấy lá bài nên ông giám đốc muốn cản cũng không được!

Tôi được Bộ Giáo Dục cho nghỉ giả hạn một năm để phụ trách một dự án cho Vietnam Bureau thuộc Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ từ cuối năm 1967. Trước năm 1975, tôi quen một bà bói bài rất tinh cò, không tìm mà gặp. Cũng không nhớ tại sao tôi lại được mời dự tiệc sinh nhật 49 tuổi của bà. Hồi đó ít người Việt Nam ở vùng Washington DC nên gặp người đồng hương là quý lắm. Huông chị chị Ba Nguyên, người Nam, rất niềm nở, nấu ăn ngon mà lại biết bói bài. Chị thích nấu nướng, thích chuyện trò bằng tiếng Việt – chồng chị là Mỹ - nên tôi thường ghé chơi, ăn uống, bói bài cho vui thôi. Nhưng sau vụ tháng Tư, 1975 thì tôi và vài người bạn đến nhà chị mỗi ngày nhờ chị bói bài về tin tức của người nhà. Chừng một, hai tuần lễ sau 30 tháng Tư là đã có dân tỵ nạn về vùng này, kể cả vài gia đình của các bạn tôi. Họ cho biết dân Sài Gòn và nhiều tỉnh khác tìm đường chạy ra biển và được tàu Mỹ vớt. Sáng

nào tôi cũng chờ người đưa thư tới xem có thư từ gì không. Ngày hôm đó, sau khi ông đưa thư đi rồi, tôi đến nhà chị Ba xem bói bài. Vừa trải bài ra là chị dục tôi đi về sẽ thấy có tin tức. Khi nghe tôi phân trần là đã đợi ông đưa thư mà không thấy gì. Chị cứ nhất định biểu tôi về. Chị còn nói có một phong thư kẹt ở khe hở (opening ở cửa để thư rơi vào nhà) không rơi xuống đất nên tôi không thấy! Tôi ra về mà không tin tưởng mấy. Đến nhà, khi mở cửa ra thì quả nhiên thấy một phong thư kẹt không rơi xuống, thư của cậu em tôi. Tôi run run mở thư và mừng rỡ biết được cả gia đình em, cùng ba tôi và con trai bà chị (đã mất) đã an toàn đến đảo Guam. Em còn ghi rằng gia đình ông anh đi sau. Bây giờ chỉ còn chờ tin tức gia đình cô em được Mỹ “bóc” đi trước vì em làm cho đài phát thanh do Mỹ tài trợ. Một lần nữa tôi lại thấy tài bói bài của chị Ba. Chỉ hai ngày sau khi nhận được thư của em trai, khi mở bài ra, chị vui mừng bảo rằng: “Em đừng lo nữa. Tối nay là có tin tức của nó thôi, nhưng qua một người bạn cho em biết đã thấy gia đình em gái em chứ không phải trực tiếp từ cô em.” Tôi nửa tin nửa ngờ. Chị Ba thấy con bài gì mà nói chi tiết quá như thế. Cả ngày hôm ấy, tôi hồi hộp ngồi nhà, mong cho trời mau tối. Vừa ăn cơm chiều xong thì chuông điện thoại reo, giọng cô bạn vui mừng: “Chị ơi, đừng lo nữa. Em của em vừa gọi điện cho hay đã thấy gia đình em của chị rồi, hai vợ chồng, năm đứa con cùng đi một tàu với nó.” Tôi mừng rỡ, bàng hoàng và cứ lầy lăm lạp sao chị Ba có thể xem bài mà nói đúng quá như thế! Chừng một tiếng sau thì em tôi gọi collect từ Guam. Em bảo đến Guam mấy ngày rồi mà không có tiền gọi điện thoại. Nay có người chỉ cách gọi collect! Tôi thầm cảm tạ ơn trên đã phù hộ cho đại gia đình bình an.

Hôm sau tôi sang nhà chị Ba tán chuyện gẫu và bày tỏ lòng cảm phục tài bói bài của chị thì chị nói rằng: “Em ơi, cô Năm nói đó, chứ chị đâu biết gì, có bao giờ chị học bói bài đâu!” Rồi chị kể, người con thứ năm của chị lúc 18 tuổi đi học về buổi trưa đúng bóng, than mệt, lên giường úp cái nón lên mặt, nằm nghỉ. Một lúc sau, chị vào gọi ra ăn cơm thì thấy cô chết rồi. Và từ đó, tự nhiên chị biết bói bài. Chuyện cũng lạ, không biết cô Năm có nhập vào chị không, có khả năng điều khiển

mấy lá bài không, thật là chuyện không thể nghĩ bàn! Và rồi bạn rộn lo định cư cho hơn 40 người, tôi không có thì giờ gặp chị Ba nhiều nữa.

Một chuyện bói bài Tây đúng nữa là một vị thượng tọa ở chùa Long Beach ở California đã tiên đoán rằng tôi sẽ “gặp người cũ” khi thầy bói bài cho tôi. Chuyện thật khó tin nhưng đã xảy ra đúng như vậy. Tôi thường sang Cali chơi và thích tìm thăm bạn cũ. Năm 1984, một cựu giáo sư Gia Long cho biết vị thượng tọa ở Long Beach đã xem bói bài cho chị và nói rất đúng ngày tháng chị tìm được việc làm và hỏi tôi có muốn đi xem không. Dĩ nhiên là tôi muốn lắm nhưng chị gọi lại nói thầy đi xa dự lễ Vu Lan rồi.

Năm sau, tôi cùng ba tôi sang Nam Cali làm lễ hỏi vợ cho cháu tôi. Chị bạn Gia Long lại rủ đi xem thầy. Chị đón tôi đi Long Beach sau khi biết thầy có mặt ở chùa. Tôi xin một quẻ về công việc làm ăn nhưng khi trải bài ra, thầy nói: “Chị sẽ gặp người cũ.” Tôi chùng hứng nhưng cũng nói đùa: “Người cũ có vợ hết rồi thầy ơi!” Thầy thầy có vẻ nghiêm trang, tôi vội đổi giọng: “Mà lúc nào gặp, thưa thầy?” Thầy nói: “Tôi không biết nhưng giờ này sang năm là xong cả.” Trong lòng không tin – tôi đã gần 50 tuổi và từ lâu không nghĩ đến chuyện chồng con nữa - nhưng tôi cũng không nói gì mà cũng không nhớ thầy có nói chuyện gì khác nữa không. Chúng tôi ra xe đi về. Bạn nói cứ chờ xem, ông thượng tọa này nói đúng lắm. Chuyện lạ là khi bước vào nhà cô tôi thì thấy một ông ngồi ở phòng khách chờ tôi! Tôi giật mình nghĩ không lẽ “người cũ” này! Anh là người muốn cưới tôi làm vợ năm 1959 và tôi đã giận lẫy và chia tay. Từ lúc ấy tôi không hề có tin tức về anh. Chỉ nghe anh cưới vợ năm 1968. Anh biết cô tôi vì vợ của chú ruột anh là chị em bạn dì với cô nên tôi cũng gọi thím anh bằng cô. Tình cờ biết tôi sẽ sang Cali, anh bảo con trai của cô tôi, là em họ anh, cho anh biết lúc nào tôi sang để anh đến thăm. Lúc này thì anh đã biết tôi sống một mình còn anh thì đã ly thân. Câu chuyện đông dài không tiện kể ra đây, chỉ biết rằng một năm sau khi gặp “người cũ” thì chúng tôi làm đám cưới, đúng y như lời ông thầy ở Long Beach giảng đoán từ

mấy con bài Tây, mà cũng đúng y như lời giải tử vi của một vị nổi tiếng giỏi tử vi ở vùng Washington DC.

Khoa tử vi cũng rất lạ lùng. Tôi nhớ có đọc ở đâu rằng ông Trần Đoàn, nhà tử vi đệ nhất ở bên Tàu ngày xưa, đã buồn rầu thề không xem tử vi nữa khi ông chấm tử vi của hai chị em song sinh, người chị là đương kim hoàng hậu còn người em lại ở chốn lầu xanh. Hai đứa bé ra đời chỉ cách nhau vài phút! Nhưng đó là chuyện ngày xưa. Ngày nay khoa tử vi cũng vẫn rất thịnh hành và tôi cũng có duyên với vài người xem tử vi rất đúng mà những vị này không hành nghề, chỉ nghiên cứu tử vi vì thích thú thôi.

Xin lược kể một chuyện xảy ra sau ngày 30 tháng Tư định mệnh. Nhóm bạn bè chúng tôi ở vùng này đã có người được đón tiếp người thân di tản, riêng tôi và một người bạn rất sốt ruột vì chưa có tin tức người nhà. Chị bạn đề nghị đi xem tử vi khi biết anh ruột của một người bạn thân, vừa từ Việt Nam đến, rất giỏi tử vi. Xem lá số của cô bạn, anh A vui vẻ nói chỉ vài ngày nữa là được tin tốt thôi. Nhưng khi nhìn lá số của tôi thì anh cứ lơ là. Tôi sợ quá hồi hồn xem có phải anh thấy tin xấu thì anh hỏi: “Gần đây có chuyện gì xảy ra cho cô không?” Tôi sực nhớ là mấy hôm trước, đang đợi đèn xanh ở một ngã tư thì bị xe sau húc đít. Lúc xuống xe thấy hai mẹ con người Mỹ bước ra. Bà mẹ xin lỗi nói cô con gái 16 tuổi đang tập lái xe, không đạp thắng kịp và xin bồi thường nếu xe tôi hư. Tôi thấy xe không sao, thấy cô gái run sợ, mà tôi cũng đang nóng lòng đến nhà chị Ba xem bói nên cho họ đi. Anh A thờ phào nói: “Vậy là cô gánh tai nạn rồi! Nhà đang di tản mà tôi thấy có tai nạn giao thông nên cũng lo sợ.” Rồi anh vui vẻ cho biết sẽ có tin tức người nhà, mọi người bình yên, nhưng anh thấy có một người đàn ông kẹt lại. Trầm ngâm một hồi, anh nói tiếp là chỉ một năm thôi, tôi sẽ gặp lại người này.

Chúng tôi hồi hộp chờ đợi, và quả nhiên chỉ một hai ngày sau là bạn tôi có tin tức của người thân. Còn tôi thì chờ đợi lâu hơn. Khi gặp lại cả gia đình ở Fort Chaffee, tôi mới biết gia đình anh tôi kẹt lại. Và như lời tiên đoán của anh A, gia đình anh chị tôi vượt biên năm 1976 và gần đúng một năm sau chuyện xem tử vi thì gia đình anh chị đến Maryland bình an.

Tôi không hiểu sao anh A nhìn tinh tú trong lá số tử vi mà có thể nói chi tiết thần tình như thế.

Năm 1971 khi tôi đến Bonn, Germany, thăm cô bạn cùng xuất ngoại với tôi và nay là tham vụ ngoại giao thì gặp bác sĩ Tự - chị của vợ anh là bạn học ở Đồng Khánh với tôi - cũng đến chơi. Tôi nói đùa rằng tôi là nạn nhân của bác sĩ, vì nhiều ông chẩn đoán bệnh sai nên tôi bị mổ xẻ nhiều lần rất oan. Nếu là ở Mỹ thì tôi kiện bác sĩ và sẽ giàu sụ rồi. Tôi kể anh nghe một bác sĩ ở Huế mới ở bên Tây về, coi làm X-ray đem tôi ra mổ ở má bên mặt vì bệnh xoan mũi (sinusite) khi tôi chỉ bị khó thở vì allergy. Tôi phải nằm viện mấy tháng chích Vitamin K trước khi mổ. Sau ông lại đục một lỗ ở trán để cho thuốc vào (frontale) để lại một cái sẹo trên mặt. Năm thứ hai ĐHSP ở Sài Gòn, tôi lại ngộ thờ. Em họ tôi, đang học y khoa, đưa vào bệnh viện nhờ giáo sư bác sĩ Rivolaine khám. Ông là thầy dạy môn Tai, Mũi, Họng. Khi nhìn hình X-ray cũ, ông la lên rằng tôi không bị bệnh xoan mũi nhưng sau khi mổ, vết mổ không được săn sóc kỹ nên bây giờ làm độc, nay bị bệnh xoan mũi rồi, cần xẻ ra lại để tẩy rửa cho sạch. Ông cho thuốc trụ sinh giảm đau chờ mùa hè mổ lại. Mùa hè đến thì bác sĩ Rivolaine về Pháp nên một bác sĩ nội trú Tai, Mũi, Họng mổ cho tôi. Không hiểu sao ông bác sĩ này nghĩ gì mà mổ phía bên má kia thành ra tôi bị mổ cả hai má và trên trán nữa trong khi tôi không bị bệnh!

Lúc này tôi quen với một ông sinh viên y khoa là em vợ của ông bác sĩ mổ cho tôi nên ông có vẻ săn sóc tôi nhiều hơn. Ông cho thử chất lây nhầy trong mũi (mucus) để xem có vi trùng gì không thì thấy có Staphilocoque doré nên ông cho chích thuốc để diệt con sâu này. Tôi mua thuốc rồi nhờ một cô cháu là bác sĩ chích giùm. Cô này nói thuốc có thể gây phản ứng phụ, rất nguy hiểm, thường thì phải làm test trước khi chích. Nói vậy nhưng cô vẫn chích tám mũi chung quanh rốn. Tuần sau, đang ngồi học trong lớp thì tôi ngứa cả đầu, ngứa quay quắt không chịu được phải về nhà ngay, nhờ cậu em sang cầu cứu anh bạn sinh viên y khoa mới quen thì anh đi vắng. Khuya hôm ấy, anh chạy sang nhà tôi liền và vội vàng đưa tôi vào nhà thương Saint Paul. Ba ngày sau tôi xuất viện, anh bạn

mới cho biết là nhà thương nói tôi bị phản ứng của thuốc nhưng may là phản ứng chậm, mấy ngày sau mới phát chứ phản ứng ngay sau khi chích thì không thể cứu được. Số tôi chưa chết! Còn một chuyện lỗi lầm của bác sĩ nữa. Trước khi du học chừng nửa năm, tôi đem cháu, con bà chị, đến khám bác sĩ. Không hiểu sao ông lại hỏi dự tính tương lai và tôi cho biết sẽ đi học cao học ở Mỹ. Ông lại hỏi tôi đã chụp phổi bao giờ chưa, rồi gợi ý nên để ông chụp, nếu có gì thì chữa chạy cũng kịp và tôi cũng nghe lời. Hôm sau ông nói phổi tôi hơi bị nám (voilé) cần chữa gấp. Thế là ngày nào cũng có y tá đến nhà chích một mũi streptomycine, phải ăn thịt bò nhúng mỗi ngày, và cứ chiều chiều là tôi có cảm tưởng như bị sốt! Hơn một tháng sau, anh họ tôi, bác sĩ, đến chơi hỏi tại sao phải chích streptomycine. Khi nghe tôi kể lể, anh đem tôi vào nhà thương lao Hồng Bàng nhờ ông thầy của anh khám. Ông thầy bảo phổi rất tốt! Chưa hết. Sau đó, chỗ chích thuốc bị làm độc (abscess), lại phải xẻ ra rửa sạch máu mủ! Nghe tôi kể chuyện, anh Tự bảo tôi cho anh biết ngày sinh tháng đẻ để anh xem tử vi. Sau khi tính toán, anh nghiêm trang bảo tôi: “Chị đừng hận bác sĩ. Trong cung này có sao thiên hình (anh chỉ nhưng tôi không nhớ sao thiên hình ấy ở cung nào), số chị bị dao kéo đụng hoại nên xui bác sĩ chẩn bệnh sai, mổ sai chứ bị bệnh thiệt thì còn khổ hơn!”

Sau này Đại tá Y cũng nói như vậy. Tình cờ tôi gặp lại cô học trò cũ ở Gia Long là con gái của Đại Tá Y. Cô hay đưa tôi về nhà chơi. Ông Y coi tử vi cho tôi rất kỹ và nói đúng mấy chuyện quá khứ. Hồi ấy tôi hay bị đụng xe. Ông Y nói tôi còn lái xe thì sẽ còn bị đụng xe dài dài, cái xe hư hại là gánh bót cho tôi vì số tôi hay bị chạm sắt thép, vì tử vi có sao thiên hình nằm ở chỗ cấm kỵ. Năm 2007, tôi bị té lầu, gãy ở cổ tay, bàn tay, gãy cái xương ở bắp vế gần xương móng. Bác sĩ phải dùng 3 đinh vít níu xương vào xương móng và nay ba cái đinh vít vẫn ở trong người tôi. Từ ngày ấy, tôi không còn bị đụng xe nữa vì sắt thép đã nằm trong người tôi rồi! Sao thiên hình là chuyện có thật đấy!

Trở lại câu chuyện duyên nợ vợ chồng. Trước khi gặp lại nhà tôi năm 1985, ông Y nói theo tử vi thì nhất định tôi không thể

ở vậy được. Khi tôi chỉ sao ‘tuyệt’ nằm trong cung phu thì ông lắc đầu nói rằng sao ‘tuyệt’ nằm ở đây có nghĩa là chồng tôi bị tật ở mắt, chứ không phải là không lập gia đình. Không lâu sau đám cưới tôi mới biết anh chỉ thấy một mắt. Nhớ lời ông Y nói về sao ‘tuyệt’, tôi không dám nói gì vì sợ anh không chịu đi khám mắt. Nhưng anh cười đem ra một hồ sơ dày của Đại Học Stanford ở Cali, cho thấy khi anh mới sang Mỹ năm 1983 thì anh họ của anh đã đưa đi khám mắt ở Stanford rồi. Bác sĩ nói võng mạc (retina) bị rời ra (detached) đã lâu, không nói lại được. Tuy nhìn thấy hai mắt bình thường nhưng một mắt đã hỏng rồi! Tử vi chính xác quá!

Một người giỏi tử vi nữa mà tôi được biết là anh Tiến. Anh sang Mỹ học Ph.D. về địa lý. Anh là một trong hơn 200 sinh viên được qua Mỹ học ESL trước khi vào trường thay vì học ở Việt Nam. Tôi đã đi theo chuyến bay này, vào cuối năm 1967. Khi biết anh giỏi tử vi tôi nhờ anh xem tương lai hậu vận thì anh bảo rằng số tôi sống ở nước ngoài. Khi tôi phản đối nói rằng tôi không có ý định ở lại Mỹ, tôi sẽ về. Anh bảo: “Theo lá số này thì chị phải chờ chừng 5 năm nữa mới về được, mà về thăm thôi.” Anh nói thêm: “Nhưng tôi thấy sau này, khi về hưu thì chị muốn về lúc nào cũng được.” Rồi anh xem cung điền trạch và nói rằng tôi sẽ có nhà năm 39 tuổi, rằng tôi mua nhà hai lần nữa nhưng chỉ cái thứ ba tôi mới ở lâu dài. Nghe thì cũng biết vậy thôi chứ đâu dám tin, mà cũng khó tin. Sau chuyến đưa sinh viên qua Mỹ, tôi trở về Việt Nam trước Lễ Giáng Sinh, định ra Huế ăn Tết nhưng đầu tháng Giêng năm 1968, US AID năn nỉ tôi tháp tùng một phái đoàn sang Mỹ theo chương trình Observation Tour (tu nghiệp) chừng hai tháng. Nhưng chỉ hai tuần sau thì vụ Mậu Thân xảy ra. Ba tôi nhấn đùng về vội vì ở nhà tình hình bất ổn. Tôi nhớ lời anh Tiến và lo lắng không biết phải chờ đợi bao lâu.

Khi Hội Nghị Paris xảy ra năm 1972 (Paris Peace Talk), và sau chuyến thăm Trung quốc của Tổng Thống Nixon, chúng tôi, cộng đồng Việt Nam ở Washington DC, biết là Mỹ sẽ rút quân nên tôi không hy vọng có ngày về. Năm 1973, tôi mua một condo hai phòng ngủ ở Kensington, Maryland, ngoại ô của Washington DC để định cư. Cũng năm 1973, một nhóm

anh chị em thuê một chiếc máy bay (charter plane) về Việt Nam thăm một tháng. Khi ấy tôi mới giật mình nhớ lời tiên đoán của anh Tiến. Năm mua nhà là năm tôi 39 tuổi ta. Kể từ lúc anh Tiến coi tử vi cho tôi (cuối năm Mùi, 1967) đến lúc tôi về Việt Nam thăm một tháng là hơn 5 năm. Và ngày hôm nay, như lời anh Tiến nói năm xưa, tôi muốn về Việt Nam sinh sống thì cũng được. Và tôi mua nhà hai lần nữa thật. Tôi dọn vào cái nhà thứ ba, nhà tôi đang ở, từ 1994.

Tử vi thật là huyền bí. Người giải đoán tử vi chính xác cũng thật là hiếm quý. Không biết giờ này anh Tiến ở đâu, không biết anh có chạy thoát sau 30 tháng Tư không. Ba anh cũng giỏi tử vi. Anh học từ Cụ và vẫn nhớ lời ba anh dặn là thà mang tiếng nói sai chứ không nên cho thân chủ biết tử vi xấu của họ vì biết trước cũng không thay đổi được gì, cũng giống như lời em tôi. Nhà tôi cũng nói hồi còn trẻ anh không tin tử vi. Anh rất bức khi thấy tử vi của anh ghi là có hai vợ! Tôi tin những lời Phật dạy, tin nhân quả. Tôi nghĩ rằng nhân quả là định luật của vũ trụ, tin hay không tin vẫn bị luật nhân quả chi phối. Những gì xảy ra trong đời một người không phải ngẫu nhiên mà do nhân quả nhiều đời, tạo nhiều duyên nghiệp trùng trùng, không thể nghĩ bàn. Nhưng cũng có người có khả năng đặc biệt, thấy được những nhân duyên (trường hợp ngoại cảm) nghiệp quả, hay học được khoa tử vi, bói toán mà thấy được chuyện quá khứ, đoán được chuyện tương lai. Chuyện vợ chồng là do nghiệp duyên từ nhiều đời, nhiều kiếp, chứ không phải chỉ gặp một lần mà nên đôi. Chắc vì vậy mà tuy có nhiều người theo nhưng tôi vẫn không chịu ai cho đến khi gặp người cũ. Còn anh thì nợ hơn một người nên phải trả cho xong. Bác sĩ Brian Weiss, trong cuốn *Only Love is Real*, cho rằng một người có nhiều đối tượng để thương yêu vì duyên nợ nhiều đời nên đời này có nhiều vợ, hay nhiều người yêu.

Ông Edgar Cayce, nhà tiên tri Mỹ thế kỷ 20, cũng cho rằng vợ chồng sống với nhau là để trả nợ nhân quả (karmic debts) cho nhau. Trong cuốn *The Story of Edgar Cayce* của tác giả Thomas Sugrue nói rõ ông Cayce có khả năng thấy được tiềm năng của con người nên có thể khuyên chọn nghề gì (career) cho thích hợp (pg. 223). Có thể tôi không nhận biết được tiềm

năng của tôi, không biết được công việc gì làm tôi hạnh phúc nên bỏ phí mất hai năm học, hơn một năm ở trường Dược, và một năm ở trường Luật. Tôi vừa đậu Luật năm thứ nhất thì có kỳ thi tuyển vào Đại Học Sư Phạm Anh Văn, môn tôi rất thích nên tôi ghi tên dự thi liền và theo nghề dạy học. Và cũng may là tôi yêu nghề, mến trẻ, không như nhiều người đi làm là để kiếm sống chứ không thích thú công việc mình làm.

Từ ngày gặp cô Tuần Lễ đến nay đã ngoài bát tuần, tuy không có ý tìm thầy tử vi, thầy bói bài mà vẫn gặp được nhiều vị thật giỏi, nói trước nhiều điều thật đúng, nhưng nghĩ lại thì thấy nếu không gặp những vị này thì những chuyện ấy cũng sẽ xảy ra như lời câu em tôi nói. Bôn ba cũng chẳng qua số mạng, nhưng đức năng thắng số, có trời mà cũng tại ta. Cứ ăn ở phúc đức thì có thể chuyển nghiệp dữ sang nghiệp lành, không cần xem bói toán, tử vi.

Bây giờ nhìn lại quãng đời hơn 50 năm sống xa xứ, xét nghiệm mọi sự, mọi việc xảy ra, tôi càng tin nhân quả luân hồi. Thật vậy, mọi sự, mọi việc xảy ra trên đời này không phải do ngẫu nhiên, không phải do mình sắp đặt, không phải do Trời sắp đặt mà là do nhiều nhân, nhiều duyên của nhiều kiếp hóa hợp.

**Nguyễn Ngọc
Hoàng Thị Quỳnh Hoa**

